

Ерик Зимон

Марсианци, разбира се,
няма

(Из спомените на един съвсем солиден учен.
С извадка от вестник и бележки под линия)

Нортън (III). Вчера в рамките на Втория международен симпозиум по астрономия, посветен на изследванията върху Слънчевата система, известният астроном и астробиолог д-р С. Ф. Аресон изнесе реферат относно възможностите да съществува живот на планетите от нашата Слънчева система. С изказването на този именит учен започналият в началото на настоящата седмица симпозиум в Нортън, за който ви съобщихме в нашия брой от сряда, достигна една от кулминационните си точки.

Като продължение на теориите си, изложени в многобройни публикации, д-р Аресон убедително доказва невъзможността да съществува високоразвит извънземен живот в рамките на нашата Слънчева система. Става отново срещаната в последно време „Хипотеза за извънземните същества“ (вж. нашата статия „Отново летящи чинии?“ в брой 4/11 от миналата година) е окончателно опровергана, още повече, че в последвалата дискусия не бяха изказани научнообосновани противоположни мнения. Подробна информация можете да прочетете в нашия следващ брой.

(„Илиноис Ревю“, 29. 2. 1985 г., стр. 2.)

Макар че оттогава измина толкова време, още си спомням всяка подробност. Нищо чудно, нали този реферат беше резултат и завършек на обширни приготовления и специални изследвания. Един дребен пропуск би поставил под съмнение успеха на десетилетен напрегнат труд.

Опасността от подобно нещо изглеждаше още по-голяма, когато малко преди това отново се беше заговорило за „извънземните“. И то само защото от случайното съвпадение на няколко неизяснени обстоятелства група учени – по съвсем ненаучен начин – бяха направили напълно несъстоятелния извод, че е възможно (!) космически кораб (!) на извънземни същества (!) да е посетил Земята! Светещата точка, която през нощта на четиринадесети август била съзряна над северния Атлантически океан, представлявала този космически кораб. И всичко с единствената обосновка, че по-късно не била забелязана повече – „космическият кораб“ отново бил отлетял! Радиовълните, които няколко станции били уловили, бяха квалифицирани като „сигнали от космическия кораб“, а

„летателното тяло“, което един ден преди това абсолютно некомпетентни хора уж били видели над различни селища на щата Невада, било, разбира се, „ракетата за приземяване“. Да, имаше дори специалисти, които смятаха тези видения за реални. И отгук нататък вестниците! „Отново НЛЮ над Съединените американски щати“, „Заплашва ли ни нашествие от Юпитер?“, „Послание от мъглявината Андромеда“, „Марсианци възвестяват приближаването на страшния съд!“, „Търговията с Марс – край на стагфлацията?“ – за да изброя само няколко от напечатаните с едри букви заглавия в различни американски списания. Но не само в САЩ, навсякъде изведнъж се появи повишен интерес към проблемите на живота във Вселената, като че ли само беше чакан повод¹.

Солидните трезвомислещи учени положиха големи усилия да убедят фантастите измежду специалистите и лаиците, че всичко това е плод на въображението им. Те опровергаха всеки отделен пункт на „хипотезата“.

Първо, „ракетата за приземяване“ в действителност е била обикновен по-голям метеорит; второ, показанията на хората, които уж били видели „летателното тяло“, в никакъв случай не са точни и убедителни, така че би могло да се касае за чиста оптическа измама, след като в цяла Невада не бяха намерени остатъци от тялото; трето, „сигналите“ явно са били излъчвани от друг обект, например от самолет, и са били видоизменени вследствие смущенията в етера; четвърто, самият „космически кораб“ най-вероятно е бил един от безбройните изкуствени спътници и пето, съвпадението на изредените събития трябва да се отдаде изключително на случайността.

Но дори и след привеждането на всички доказателства темата остана на дневен ред и в интерес на науката беше необходимо окончателно да се сложи край на мълвата за извънземните същества. Тази благородна цел си поставих, когато изготвих реферата си относно възможностите за живот на планетите. И без преувеличение мога да кажа, че се справих блестящо – във всеки случай, въпреки упоритите им усилия, на моите противници не се удаде да опровергаят аргументите ми.

Като начало изтъкнах колко невероятно е допускането да съществува живот в Космоса, без, разбира се, да се изключва напълно възможността за живот (може би дори надарен с разум), ако вземем пред вид

---

1. Определена роля за това сигурно бе изиграло и обстоятелството, че точно по същото време в ЮНЕСКО се обсъждаше въпросът за изпращането на първата междупланетна експедиция с екипаж на борда; целесъобразността на подобно начинание бе предмет на разгорещени дискусии в кръга на специалистите.

други, недостижимо отдалечени слънчеви системи. В нашата Слънчева система обаче надарен с разум живот се среща единствено на Земята и никъде другаде. Наличието на всякаква по-висша форма на живот на другите планети е напълно изключено.

Успях да докажа това чрез изготвена специално за целта физико-химико-астробиологична схема, която обосновах теоретично и демонстрирах с помощта на един пример.

По напълно непонятни за мен причини от столетия насам хората са насочвали своята любознателност към Марс; откакто Скиапарели сметна, че вижда „каналите на Марс“, „марсианците“ витаят в човешката фантазия и просто не могат вече да бъдат прогонени оттам. Но дори сериозни учени бяха на мнение, че живот (макар и ненадарен с разум) би могъл да възникне преди всичко на Марс. Докато не ги извадих от заблудението.

С помощта на моя метод установих, че вероятността да съществува живот на Марс е нищожна, практическа равна на нула. Марс е един пуст свят, гибелен за всяка форма на живот. Повърхността му представлява безутешен кратерен пейзаж, подобен на лунния, температурите са значително по-ниски, отколкото на Земята, атмосферата е с много ниско налягане и не съдържа почти никакъв кислород, а и водата липсва почти напълно. Как при такива условия би бил възможен живот? Като бял ден е ясно, че да съществува живот на Марс е немислимо. И ако въпреки това там има някакви живи същества, то би могло да става дума само за крайно примитивни форми – бактерии или нещо подобно. Дори и това би било чудо – следователно за по-високо развит живот не може да се говори. А че марсианци няма, и без друго вече знае всеки, който притежава макар и най-елементарна способност за логично мислене².

В такъв ред формулирах доказателството на твърденията си и без съмнение с неопровержимите факти и необоримите изводи, които привдох, успях да убедя света на специалистите. Сигурен съм, че моят научен принос е изиграл немалка роля при вземането на решение дали в

---

2. След като бях изложил стройно тези разсъждения и ги бях аргументирал така елегантно, че изводите ми бяха възприети като образец на астробиологичното научно мислене във всички учебници по астрономия, астробиология, астробиохимия, астробиофизика, астрохимия, астроботаника, астрозоология, астрофизикохимикобиология и астрогарнономия, дори и най-запалените фантасти трябваше да се съгласят, че на Марс няма нищо, ама съвсем нищо забележително и че едва ли има друга планета, която да е толкова безинтересна като Марс, така че въобразяемите марсианци не могат да съществуват още поради самия факт, че отдавна шяха да измрат от скука на една толкова еднообразна планета!

близките години към Марс да бъде изстрелян космически кораб с екипаж на борда – както по-късно стана известно, проектът бе отложен, а с предвидените за него средства ще бъде построена международна лунна обсерватория³.

За съжаление не можах да продължа започнатата работа. Рефератът толкова ме бе изтощил, че здравословното ми състояние скоро се влоши силно и повече не можех да се показвам в обществото. Просто вече не беше по силите ми да устоявам на свързаните с това несгоди – от чисто физическо естествено разбира се⁴.

Въпреки специалните тренировки, не можеше да се издържа продължително време на ужасната горещина и на високото атмосферно налягане, да не говорим за препаратите, които трябваше да поемам всеки ден, за да мога да понасям поне в известна степен високото съдържание на кислород във въздуха. И на всичкото отгоре тази грозна и страшно неудобна изкуствена кожа, която трябваше да нося постоянно, за да излагам на показ наместо моята красива, здрава тъмносиня телесна обвивка една друга, с противно розов цвят, която освен това ограничаваше и зрението ми, тъй като закриваше третото ми око на челото – всичко това ме принуди да преустановя работа. Изпратиха ми заместник⁵, който продължи започнатото дело и направи всичко, за да забави изпращането на космически кораб на Марс. Защото не подлежи на съмнение, че условията за установяване на контакт между хората и марсианците на тогавашния етап все още не бяха на зряла възраст.

КРАЙ

-
3. За да се фотографират кратери, да се измерват температури и да се анализира почвата, автоматичните сонди са напълно и съвсем достатъчни, а Марс няма и какво друго да предложи.
  4. Разработването на реферата не бе предизвикало у мен почти никаква умствена умора – също така лесно бих могъл да докажа например, че от човешка гледна точка на планетата Земя не е възможно да съществува живот. Разбира се, не го направих – пък и защо ли е необходимо?
  5. Неговата ракета се приземи както обикновено в пустинята Невада; след привеждането на моите доказателства цяла флотилия космически кораби можеше да се приземи край Ню Йорк или където и да било другаде – щяха да я сметнат за фата моргана.

© Ерик Зимон
© 1993 Ана Иванова, превод от немски

Erik Simon

Сканиране и OCR: Мандор, 2002
Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1014>]